

Loistava Pimé Café

Kokoonnuimme muutama tuttu ulkopuolella. Arvelutti ja pelotti. Emme oikein uskaltaneet mennä sisään yksin. Tutuissa on turvaa.

Mihin siis olimmekaan menossa? Seutukunnan näkövammaiset olivat avanneet Perniössä täysin pimeän kahvilan. Tarkoitus oli osoittaa näkeville, miltä tuntuu, kun ei näe mitään. Miten käsitellä kahvi- tai mehumukia. Miten syödä ja korjata jälkensä.

Ovella meidät otettiin yksitellen vastaan. Kehotettiin panemaan käsi rauhallisesti taluttajan kainaloon. Ei tarvitse pelätä. Mennään vaan pöytään. Tässä on tuoli.

Siinä on luottamus koetuksella. Ei kai vaan edessä ole kynnyksiä tai portaita, joita taluttaja ei ole huomannut. Onko lattialle pudonnut esineitä, joihin voi kompastua ja pudota rähmälleen. Näkekö sittenkin joku, miten tässä epävarmasti taaperran.

Haluatteko kahvia vai mehua? No, mehua mielummin, kiitos. Mukihan voi kaatua sählätessä. Kylmä mehu ei aiheuta suurempia haavereita. Korvapuusti tai vastaava maistui tosi mehevältä.

Keskustelu sujui aluksi väkinäisesti. Oli kummallista, kun ei voinut kiinnittää katsettaan mihinkään. Äänet kyllä kuuluivat tarkasti. Suunnan ja etäisyyden pystyi arvioimaan hyvin. Kuului myös tuttuja ääniä. Ihmisten, joita ei ollut nähnyt pitkään aikaan.

Olo vakiintui vasta, kun tajusi, että vieressä istuikin äsken ulkopuolella tapaamani tuttu. Jos vielä uskaltaisi kunnolla koskettaa, voisi rentoutua.

Tuntui, että isännät tajusivat kenelle puhuin, vaikka en voinutkaan kutsua heitä yhtä lukuun ottamatta nimeltä. Ihmisellä vahvistuu kai aisteja ja kehittyy kykyjä, joita tavallisesti ei huomaaakaan.

Hokasin monesti roikottavani päätäni ja katsovani ikään kuin lattiaan. Olisin näyttänyt varmasti kummallisen väsyneeltä ja innottomalta. Silmissä oli vilkkuvinaan joitakin harhoja. Valoa ei näkynyt tippaakaan. Sitten jonkun matkapuhelimessa vilkahti tuikku, ja se soi. Häiritsi!

Väkeä tuli ja meni kaiken aikaa. Café oli huomattu, ja idea tuntui kiinnostavan kovasti. Kuulin arvioitavan, että jo toista sataa kävijää oli piipahtanut sisään.

Oli aika lähteä. Taluttaja tuli taas välittömästi. Vielä piti laittaa pahvimuki ja -lautanen roskikseen. Olipa vaikeata. Eipä ole tällaistaakaan pikkujuttua tullut ennen ajateltua.

Koin voimakkaita väristyksiä. Iho meni kananlihalle. Pimeessä Cafeessa valkeni moni juttu.

pajen